

Så dér var et par bud, oven i købet et par bud med mange penge i.

Hr. Bruno Jerup siger, at det ikke kun er direktørfruerne, der drejer sig om, og det er jeg for så vidt enig i. Folkepensionen var inde i debatten før, og dér kunne man jo spørge: Hvis nu Folketinget besluttede sig til at bruge f.eks. 2 mia. kr. til at forbedre forholdene for folkepensionister, hvem skulle pengene så gives til? Efter SF's opfattelse skulle de ikke gives til alle folkepensionister. Der er folkepensionister, som har gode økonomiske forhold. Problemet er den gruppe af folkepensionister, der kun har den nøgne folkepension, og det er dem, SF ville bruge pengene til. Det gør man ikke ved individualprincippet; det gør man ved at lægge dem på pensionstillægget.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg er glad for, at hr. Villy Søvndal bekræfter, at SF ikke har lod eller del i opbygningen af det nuværende velfærdssamfund. Jeg er glad for, at det dermed også anerkendes, at SF til enhver tid kun har været med til at stille forslag om, at pengene skulle fordeles her og nu.

Overskriften for denne debat er: »Hvad kan regeringen oplyse om målsætningen for udviklingen af det danske velfærdssamfund?« Karakteristisk nok er hr. Villy Søvndals dagsorden støvsuget for enhver bemærkning om, hvordan SF forestiller sig, at man skal sikre, at vi også har velfærdsmuligheder på den anden side af årtusindskiftet.

Dagsordenen er – ud over de meget hadske udtryk over for den borgerlige side i salen – udtryk for typisk SF-politik: Hvordan kan vi bruge de penge, vi allerede i dag ikke har? Sandheden er jo, at ethvert udgiftskrævende forslag, som bliver gennemført, i øjeblikket har gældsstiftelse som konsekvens. SF er gang på gang parat til at bruge de penge, som vi ikke har – og man placerer så regningen i børneværelset. Det er konsekvensen af SF's politik. Det synes jeg trods alt er nyttigt nok at få fastslået her i dag.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan kun være enig med hr. Villy Søvndal i, at hvis man har et beløb, f.eks. de 2 mia. kr., som hr. Villy Søvndal nævner, så er det fornuftigt selvfølgelig at starte med at fylde op fra bunden og sørge for, at det er dem, der har mindst, der

får først – det er klart – i en konkret vurdering. Men det står jo på ingen måde i modsætning til at have det princip, der hedder individualprincippet, hvor man har det udgangspunkt, at borgerne ikke bedømmes ud fra, hvem de tilfældigvis lever sammen med, er gift med eller kender, men som individuelle personer i forhold til, hvilke behov de har og hvilket konkret beløb de skal have at leve for.

Dér er jeg helt enig med fru Pia Christmas-Møller i, at det i denne her sammenhæng ikke handler om nogle ganske få direktørfruer. Det mener jeg er en afledningsmanøvre både fra fru Pia Christmas-Møller og fra hr. Villy Søvndal. Det, det handler om, er langt større grupper. Det handler om folk, der lever sammen, hvor den ene har et lavtlønsarbejde, og den anden er bistandsklient eller søger om at få bistandshjælp. Det handler også om pensionister, som hr. Villy Søvndal var inde på. Det er nogle helt andre og større grupper, og selvfølgelig er det dermed også noget, der økonomisk betyder meget mere end de par direktørfruer, man kan stampe op af jorden.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Til fru Pia Christmas-Møller vil jeg sige, at det jo i sagens natur er svært at få en oplyst debat med én, der ikke hører efter, hvad man siger. Jeg sagde faktisk, at SF havde bidraget på række punkter til at udvikle velfærden, og det tager vi gerne ansvaret for. Vi er glade for den del af velfærdssamfundet, der er lykkedes; men jeg mener også, der i min tale var en påpegnning af en række ting, der ikke er lykkedes.

Så var fru Pia Christmas-Møller ked af, at SF ikke sagde noget om, hvordan vi skulle få råd. Jamen det ved jo enhver, der bare kan huske tilbage til finanslovforhandlingerne. Det må være en sælsom situation for en konservativ finanspolitisk ordfører at skulle se SF i positionen som finanslovdeltager, første gang der i mange, mange år er balance på de offentlige finanser. Det er jo det, De Konservative har snakket meget om, men ikke formået i årevis. Det var der faktisk i år, og derfor antog jeg, at hukommelsen var så lang, at det stod tydeligt også i fru Pia Christmas-Møllers erindring.

Jeg forstod, at Enhedslisten er enig i, at de, der har mindst, skal have først. Så spørger jeg blot lidt undrende, hvorfor vi så ikke slår det fast i en dagsorden i stedet for at slå et helt andet princip fast.